

[Dorte Bønnedsen]

ministeren, men inden denne debat har han ikke villet svare mig: Hvad er den gennemsnitlige sagsbehandlingstid regnet fra det tidspunkt, hvor asylansøgeren kommer til landet, og til direktoratet er færdigt med at behandle sagerne? Jeg ville faktisk gerne på et tidspunkt have svar på dette spørgsmål, et gennemsnit suppleret med nogle karakteristiske ydertilfælde.

Og til sidst en bemærkning til ministerens udsagn om, at vores udlændingelov ikke er relevant for den kommende udvikling. Dér må jeg altså melde fra, men det er måske mit intellekt, der er for småt. Jeg forstår ikke, hvad ministeren siger. Hvor er det, den ikke er relevant? Jeg har en fornemmelse af, at det, ministeren taler om, er de folkevandringer, som ingen af os alligevel kan spå noget som helst om. Der er ikke nogen tendens til, intet tegn på, at de er på vej mod Nordeuropa for øjeblikket, men ingen af os kan jo sige, hvad der sker om en årrække. Men tror ministeren virkelig på, at vi kan løse den situation via udlændingeloven?

Og hvis det ikke er det, ministeren talte om, vil jeg gerne have en lidt nærmere forklaring, for jeg fattede ganske enkelt ikke bemærkningen om, at loven ikke er relevant for den kommende udvikling.

Ebba Strange (SF):

Det var såmænd også den bemærkning fra justitsministeren, der fik mig til at beslutte at gå herop i anden omgang, og så vil jeg da også komme ind på de andre ting, jeg havde tænkt på.

Jeg prøvede at skitsere de udfordringer, vi står over for. De helt nære udfordringer er ikke millionerne fra Asien og Afrika, men en fælles asyllovgivning for EF-landene, der i værste fald vil gennemføre de danske regler om visumtvang og bøder til transportselskaber i alle EF-lande. På den baggrund kan jeg godt forstå, at ministeren ikke tror, der kommer ret mange virkelige flygtninge til Danmark, når den lovgivning bliver gennemført, for jeg aner ikke, hvordan de skulle bære sig ad med at komme herop. Der er vel stadig væk et par enkelte lande hist og pist, hvorfra der ikke bliver stillet krav om visum, men hvis det fortsætter, som det er begyndt, bliver det kun nogle få – bl.a. de øst- og mellemeuropæiske lande – men ikke de virkelige flygtningeproducerende lande, Iran og Irak og Libanon og de øvrige mellemøstlige lande, som situationen er i øjeblikket.

Så siger justitsministeren, at der sker en udhuling af asyl- og flygtningebegrebet. Jamen det gør der da ikke. Det kan da godt være, at der er nogle mennesker, der vil sige: Okay, vi prøver, om vi kan få asyl her. Men det vil da snart rygtes i de øst- og mellemeuropæiske lande, at det kan man alligevel ikke, fordi begrundelserne for ansøgningerne ikke opfylder hverken konventionen eller de andre grunde, som berettiger til de facto-status.

Hvis fremtiden i Europa kommer til at forme sig, sådan som jeg skitserer det – og det er altså min værste bange anelse lige i øjeblikket, jeg frygter det faktisk mere end menneskestrømmene – så kan jeg godt forstå, ministeren mener, vi i hvert fald må tage imod nogle flere af de flygtninge, der sidder ude i lejrene. Og de er jo screenede, som ministeren siger, så han er sikker på, at de opfylder FN's flygtningekonvention eller måske de facto-reglerne, jeg ved det ikke. Det er så også i orden, men alligevel skriver ministeren på side 65 i sin redegørelse:

»I modsætning hertil er de flygtninge, der befinder sig i UNHCR's lejre i Asien og Afrika, ikke blot alle omfattet af FN's flygtningekonvention, men tillige mennesker i dyb nød, som ikke har økonomisk mulighed for selv at rejse til Danmark for at søge asyl.«

Nej, det har de ikke, og masser af dem ønsker jo heller ikke at søge asyl i Danmark. Hvis der er nogle, der ønsker at komme til Danmark, er det fint, hvis vi kan tage nogle af dem, for min skyld gerne flere.

Med hensyn til, om de er i nød, er de jo ikke i nød i menneskerettens og flygtningerettens forstand. De er flygtet, og de er kommet under beskyttelse. De lever usselt – det kan vi alle sammen se, når vi ser, hvordan livet former sig i lejrene – men de er ikke i fare for at blive tortureret, fængslet, dræbt osv., som det er tilfældet for dem, der kommer spontant til vore grænser, så længe de kan få lov til det; det er folk, der er i fare, det er dem, der får konventionsstatus eller de facto-status.

Så derfor er det en helt forkert problemstilling, når man stiller det op, som om det er lejrflygtningene, der har det største behov for hjælp. Det har de ikke, når vi snakker flygtningeret, det kan de have, når vi snakker socialret f.eks., men det er ikke det, vi diskuterer i denne sag. Det er flygtningeret, menneskeret, det handler om her, og her er det ikke lejrflygtningene, der lider størst nød, tværtimod.